

Betragtning, at 36 Kr. er for lidt, og deri tror jeg, at det store Flertal her i Tinget og ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing egentlig er enig med os. Men saa kan jeg ikke indse, hvad Ulykke der sker ved, at vi nu hjælpe denne stakkels Enke, der trænger saa haardt. Det kan jo vare flere Aar, før vi kunne faa Loven forandret. Naar man saa siger, at vi vilde faa Ansøgninger fra alle mulige, skal jeg fortælle, hvorledes det er gaaet mig i denne Henseende. Det er klart, at naar man som jeg i en Række af Aar har været Ordfører for Andragender, der henvises til Finansudvalget, som for en stor Del ere Understøttelsessager, faar man tit Besøg af saadanne Folk. Der har ogsaa i denne Vinter været en anden Underofficersenke hos mig, som, da hun hørte, at Fru Dahlgreen søgte, ogsaa vilde søge. Det viste sig da, at hun kun havde to Børn, hvoraf det ene endda skal konfirmeres i dette Foraar. Jeg fraaadede hende da at komme med Andragendet; da hun i Virkeligheden kun har eet Barn, kunde hun endda klare sig, men noget andet var det med den anden Enke, som sidder med 6 Børn. Jeg tilstaar, at det godt kan være, at man ikke skulde lade sig røre i dette Stykke, men jeg synes for mit Vedkommende, at jeg godt tør anbefale det høje Ting at følge Mindretallet, især hvis man er enig med mig og den ærede sidste Taler om at se ved Lejlighed at faa Loven forandret, saaledes at de 36 Kr. blive forhøjede. Det tror jeg, der vil være god Anledning til. Jeg vil derfor fremdeles anbefale, at vi lade Naade gaa for Ret — om jeg saa maa sige — i denne Sag. Det kan ikke nægtes, at formelt har det ærede Medlem for Ringkøbing uden Tvivl Ret, men i disse Sager have vi ikke altid her blot set paa det formelle.

J. C. Christensen: Naar man vil gaa den Vej at forhøje Børneunderstøttelser i Almindelighed, er det mere konsekvent, at man kommer med et Lovforslag derom. Dette Lovforslag faar saa sine tre Behandlinger, og Sagen bliver bedre overvejet, end det kan ske ved Behandlingen af Andragenderne, hvor man kun stemmer en Gang over Sagen, og Tingets Medlemmer kun have meget ringe Tid forinden til Overvejelse. Dette er altsaa en Ting for sig, men jeg mener, at det ikke er rigtigt ved denne Lejlighed i Virkeligheden at foregribe Sagen og afgøre Sagen forud; thi hvorledes kan man modsætte sig Andragender ad Aare om den Slags Understøttelser, naar man vedtager dette i Aar?

Det ærede Medlem siger, at naar de kun have eet Barn, kunne de ikke faa forhøjet Understøttelse, men Forholdene kunne jo være lige saa haarde for dem, der have eet Barn, som dem der have seks, og hvor skal man sætte Grænsen? Skal seks Børn være Grænsen, eller skal man højere op eller lavere ned? Det bliver jo den rene Vilkaarlighed man kommer til. Saa siger det ærede Medlem, at vi sidde jo i Finansudvalget og give mange Understøttelser videre end Loven egentlig hjemler. Det skal jeg ikke benægte, men vi søge dog gerne at skelne mellem Afgørelserne, der, hvor Loven hjælper, og hvor den ikke hjælper — der er mangfoldige Steder, hvor der ingen Lov er — og hvor Loven ikke hjælper, der pleje vi at give Understøttelser for at raade Bod paa Vanskelighederne. Men naar man for kun tre Aar siden her i Tinget har vedtaget en Lov om Sagen, er det lidt stærkt at komme tre Aar efter og sige: nu bryde vi os ikke om denne Lov, vi have faaet Medlidenhed med en Enke, og saa forandre vi Lovens Bestemmelser. Det er af den Slags Formaliteter, som Medlemmerne maaske lægge for liden Vægt paa; jeg tror, at Folketinget staar sig ved i saadanne Sager og i saa mange andre Tilfælde at holde paa Formerne.

M. Madsen: Jeg ønsker at anbefale dette Andragende, da jeg kender denne Enke og hendes Kaar. Hvis man ikke vil skaffe hende en Smule bedre Understøttelse, end hun i Øjeblikket har, anser jeg det for ganske umuligt, at hun kan faa sine Børn opdragne. Hun bor ved Siden af mig, og jeg skal anføre, hvad der ogsaa er af Betydning, at det er en umaadelig stræbsom Kone, der kæmper af alle Kræfter for at holde sig oven Vand og se at faa sine Børn opdragne. Her er ikke Tale om en daarlig Makker, som ikke bestræber sig for at holde det gaaende, hun er en udmærket dygtig og flittig Enke, der i højeste Grad har bestræbt sig for at skaffe Brødet til sine Børn og give dem en god Opdragelse, og jeg ser ikke, at hun vil kunne gøre det, hvis man ikke paa en eller anden Maade skaffer hende nogen Hjælp. Jeg er naturligvis fuldt ud klar over Rigtigheden af Finansudvalgets Formands Udtalelser og anerkender dem, men jeg antager, at det af de faldne Udtalelser fremgaar, at man er tilbøjelig til at forandre de en Gang fastsatte Beløb for Hjælp til Børneopdragelsen, og hvis man er det, saa synes jeg, at det er haardt